

on üks kõrge sanna. — Mäte, kui ta hingab, ütles jälle kolmas, üks taewa rahho paista ta näo peält? ta jättis, minnes meile sedda märki. Kellele on temma kurga waeste teinud? Temma hinge rahho wõttko ükselord ka meie surma walke!

„“ „“ „“

Nuttust ka-ub ello kârra,
Kâtki wõitleb hauaga;
Kahwas kaewab, õitseb ärra,
Tulleb, lähhab lõpmatta.

Senna, tenna werri weab,
Kui ta meie soontes keeb,
Onnis, kes keik wenda seab,
Et wõit waggadussel jääb.

3.

Rõster Britso.

(Aus dem Freimuthigen. 1805. No. 334,
und 1806, No. 98.)

Mitto teeb palio head, ja ükski ei pea sedda asjaks — senni kui Jummal, otse kui sõrmega temma peäle, näitab. Sellepärast, wagga inimenne! ärra wassi ial ärra, head teggemast, kui ka ükski sedda tühhele ei panne — kannata enimenne waewa, õigust noudes, kui et ja rõmo woad, mis so süddame tunnistust wae wab. Eest Jummal näab keik, ja sepär-